

ním cizinců. Názor ten odporuje přímo předpisu odst. 2 věta 2 § 970 obč. zák., podle něhož stejně jako hostinští, kteří poskytují cizincům ubytování, ručí jako schovatelé za věci, které byly vneseny od přijatých hostů (odstavec 1), ručí také podnikatelé, kteří mají stáje a úschovné místnosti, za postavená u nich zvířata, vozidla a věci v nich uložené. U takových podnikatelů se nevyžaduje, aby kromě podniku záležejícího v úschově zvířat, vozidel a pod., provozovali též po živnostensku ubytování hostů. Ustanovení §§ 970 a 970 c) obč. zák. vztahuje se tudíž i na majitele garáží, ovšem nikoli na ty, kteří pouze garáže — tedy jen místnosti pro uschování vozidel — za úplatu pronajímají, nýbrž na ty, kteří po živnostensku přejímají vozidla na přechodnou dobu do úschovy (srov. také Dr. Robert Mayer: *Obligace* str. 207, Dr. Ehrenzweig § 359 str. 386 až 391 a Dr. Klang str. 684—695).

Čís. 14480.

Není třeba, aby ten, kdo plní cizí zákonnou povinnost, již při plnění měl na zřeteli určitou osobu, kterou chce svým plněním podle § 1042 obč. zák. zavázati.

Osoba uvedená v § 143 obč. zák., jež poskytla dítěti výživu, může žádati náhradu na tom, kdo jest před ní povolán podle zákona k výživě dítěte, nikoliv však na tom, kdo jest k výživě povolán teprve po ní.

(Rozh. ze dne 26. června 1935, Rv I 1108/35.)

Manžel žalobkyně byl usnesením soudním ze dne 14. února 1934 uznán povinným platiti na své manželské děcko jsoucí v opatření žalobkyně 50 Kč měsíčně. Této povinnosti nedostál. Domáhá se proto žalobkyně žalobou na jeho rodičích, by jí zaplatili náklad, který místo svého manžela na děcko sama v rozsahu soudního usnesení ze dne 14. dubna 1934 za poslední 3 léta vynaložila. **P r v ý s o u d** žalobě vyhověl, **o d - v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

V pochybnosti jest míti za to, že ten, kdo plní cizí zákonnou povinnost, má úmysl plniti za jiného a vůli, žádati na jiném náhradu ve smyslu § 1042 obč. zák. a jest tedy na tom, za něhož bylo plněno, by tento předpoklad vyvrátil, neboť není pravidlem, nýbrž řídkou výjimkou, by někdo obětoval za jiného majetek z pouhé dobrosrdečnosti (rozh. čís. 5988 sb. n. s.). Rovněž není třeba, aby ten, kdo plní cizí zákonnou povinnost, již při plnění měl na zřeteli určitou osobu, kterou svým plněním chce podle § 1042 obč. zák. zavázati, neboť dostačí, jestliže plní v úmyslu, že bude svého času požadovati náhradu na tom, o němž se teprve v budoucnu ukáže, že byl k plnění podle zákona povinen (rozh. býv. soudu vídeňského sbírka Glasser Ungrova n. ř. čís. 6223.). Přesto však není žaloba oprávněna. Vyživovací povinnost k manželskému dítěti nestihá osoby v § 143 obč. zák. jmenované společně, nýbrž tak, že pře-

devším jest k výživě povinen otec dítěte, potom teprve matka dítěte, potom děd a bába se strany otcovy a po nich konečně děd a bába se strany matčiny. Která z těchto osob výživu poskytla, může ovšem žádati její náhradu na tom, kdo jest před ní k výživě dítěte podle zákona povolán, nikoliv však na tom, kdo jest k výživě povolán až teprve po ní. Jako nemůže žádati otec náhradu výživy, kterou svému manželskému dítěti poskytl, na matce dítěte, třebaš je nemajetný a musil si na poskytnutí výživy té opatřiti prostředky úvěrem, zrovna tak nemůže matka dítěte žádati náhradu za poskytnutou výživu na dědovi a bábě dítěte, neboť, poskytujíc výživu svému dítěti, plnila jen vlastní svou povinnost, která jí náležela před dědem a bábou dítěte, a schází zde tedy základní podmínka § 1042 obč. zák.

Čís. 14481.

Kdo přistoupil jako rukojmí a plátce k vyrovnání, ručí jednotlivým vyrovnacím věřitelům až do výše převzatého závazku v poměru k jejich pohledávkám.

(Rozh. ze dne 26. června 1935, Rv II 438/35.)

Žalobce přistoupil ve vyrovnacím řízení proti svému bratru Ottovi B-ovi jako rukojmí a plátce do výše 20.000 Kč k vyrovnání, podle něhož se dlužník zavázal zaplatiti věřitelům nemajícím přednostního práva 50% jejich pohledávek v osmi stejných splátkách. Poněvadž žalovanému nebyly dle jeho tvrzení zaplaceny zcela dvě dospělé splátky, takže nastalo obživenutí celé jeho pohledávky k vyrovnacímu řízení přihlášené, navrhl, by mu byla na základě výpisu ze seznamu přihlášek, opisu záručního prohlášení žalobcova a usnesení krajského soudu v O., jímž bylo vyrovnání potvrzeno, povolena exekuce proti žalobci k vydobytí vyrovnací pohledávky ve zbytku 1512 Kč. Žalobce tvrdě, že splátky žalovanému řádně platil ve výši odpovídající poměru převzatého rukojemského závazku k přihlášeným pohledávkám všech věřitelů, za jichž pohledávky se zaručil, domáhá se žalobou podle § 35 ex. ř. výroku, že exekuce proti němu vedená, je nepřipustná. Prv ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobě nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Rozhodujícím jest řešení otázky, jaký závazek vznikl žalobci z převzetí zmíněného rukojemství, zda ručí až do výše 20.000 Kč všem věřitelům v poměru k jejich pohledávkám, nebo zda, jak míní odvolací soud,, musí věřitelům, kteří na něm zaplacení požadují, zaplatiti celou vyrovnanací kvotu, pokud se týče splátku, pokud jím zaručená částka 20.000 Kč není vyčerpána. Podstata a účel konkursního a vyrovnacího řádu pozůstává hlavně v tom, aby pořadí a míra uspokojení jednotlivých pohledávek nebyla závislá na náhodě nebo libovůli dlužníkově, nýbrž aby všichni věřitelé dlužníkovi v pořadí zákonem ustanoveném